

[Tove Nielsen.]

amen eller en HF-eksamen, der vil blive eneste mulighed for at kvalificere sig, og det mener vi ville være en uheldig vej.

Vi mener, at det er meget betydningsfuldt, at de studerende gennem deres eget praktiske arbejde får et virkeligt indtryk af, hvad det er for en uddannelse, de vil i gang med, og det indebærer jo også, at man kan finde ud af, at det måske er det forkerte, man har tænkt sig, man kan i tide nå at fortryde. Det er i hvert fald lettere, og det er ikke så smertefuldt, så længe man ikke er inde i den egentlige uddannelse.

Vi deler ikke den frygt, som kommer til udtryk i bemærkningerne til lovforslaget, for, at forpraktikken kan rumme en fare for en vis fastlåsning af indstillingen til pædagogiske problemer. Vi mener derimod, at et praktisk arbejde kan give de studerende en indsigt, hvorigennem de får lettere ved at vurdere de forskellige pædagogiske muligheder. At fordelingsudvalget, som forestår optagelsen på landets seminarier, mener, at forpraktikken gør deres arbejde sværere, kan i sig selv ikke være et rimeligt argument for, at man bør afskaffe forpraktikken.

Men en hjælp både for fordelingsudvalget og for de mange ansøgere vil det være, om vi kunne få en klar redegørelse for, hvordan pointsystemet virker. I disse år, hvor der jo er langt flere ansøgere til seminarierne, end seminarierne kan tage, er det måske endnu mere påkrævet, at det klart og tydeligt bliver konkretiseret, hvilke forudsætninger der tæller mest, så man ikke arbejder sig ind i for mange blindgyder.

Jeg har gjort disse bemærkninger for at understrege, at vi finder det uheldigt, om det udelukkende skulle blive studentereksamen og HF-eksamen, der skulle give adgang til disse uddannelser, men vi finder det meget svært på nuværende tidspunkt at tage endelig stilling til lovforslaget, idet vi jo ikke ved, hvordan den nye pointsskala kommer til at se ud, og da vi heller ikke ved, hvor stor en vægt man vil lægge på det praktiske arbejde. Men det kan udvalgsarbejdet måske belyse.

Den sidste ændring er af redaktionel art, og den kan vi tilslutte os.

Ole Vig Jensen: Det foreliggende lovforslag har ikke det radikale venstres udelte

sympati. Vi er ikke ganske sikre på, at den tendens, der ligger i ændringerne, er rigtig. Jeg forstår ganske vist ministerens bevægelse for at komme med den foreslåede ændring af optagelsesbetingelserne for børnehave- og fritidspædagoger. Vi må vel erkende, at det efterhånden er et af de få steder i vort uddannelsessystem, hvor vi fortsat opretholder kravet om et vist praktisk virke forud for en uddannelses påbegyndelse, og at der derfor kan være tale om en diskriminering af denne gruppe af uddannelsessøgende i forhold til andre grupper. Det er formentlig også rigtigt, at den gældende ordning har været vanskelig at administrere, og at der er forbundet direkte ulemper med praktikordningen, sådan som den fungerer, og måske navnlig som den administreres i dag. Jeg har dog indtryk af, at det snarere skyldes andre forhold og vel ikke mindst det store pres, der er netop på disse uddannelsesinstitutioner, hvor et ikke uvæsentligt antal kvalificerede ansøgere må afvises.

Derimod står jeg mere uforstående over for ministerens bemærkning om, at værdien af forpraktik overhovedet skulle være tvivlsom. Ganske vist støttes denne formodning af adskillige sagkyndige på området, og jeg er ikke upåvirkelig af gode råd, men jeg må sige til ministeren, at jeg har helt andre erfaringer fra det praktiske arbejde. Hvis jeg tænker tilbage på min egen virksomhed i folkeskolen, i erhvervsvejledningen, hvis jeg tænker på mit job i dag som formand for daginstitutioner i den kommune, hvor jeg kommer fra, og i øvrigt på adskillige samtaler med folk, som står i det praktiske arbejde, så må jeg sige, at jeg er blevet bestyrket i den opfattelse, at fordelene ved at opretholde kravet om praktisk virksomhed i en institution forud for en uddannelse klart opvejer de ulemper, som vi er enige om også eksisterer under den nuværende administration af denne bestemmelse. Det er f.eks. rigtigt, at bestemmelsen om den begrænsede varighed af opholdet, altså fra 4 til 6 måneder, i den enkelte institution kan virke overordentlig uheldig for institutionens miljø. Det er på den anden side en bestemmelse, som forholdsvis let lader sig ændre, og som bør ændres, hvis vi opretholder kravet om en vis forudgående praktisk virksomhed, inden den teoretiske uddannelse påbegyndes.